

[Ih Christensen.]

gen kundskabsmæssige forudsætninger eller evnemæssig kapacitet til at magte en konformmæssig oplæring, så man helt bort fra. Dette er ikke et angreb på lægestanden, kun en konstatering af, at der kræves altså flere instansers medvirken for, som hr. Erlendsson siger, at foretage en beskrivelse af klientens situation.

Jeg vil gerne lige til sidst sige en smule om dette problem i en anden relation. Jeg ved, at der i Sønderjylland er en kapacitet til psykisk handicappede, altså nærmere betegnet hjælpeskoleelever, på 24 om året. Dette er en tiendedel af det behov, der formentlig findes i dette område. Det anfører jeg som en yderligere illustration af de økonomiske udgifter, som samfundet vil pådrage sig, hvis man skal leve op til denne lovgivnings ambitioner. Jeg synes derfor, at udvalget i hvert fald bør gå meget hårdt til værks over for administrationen, over for ministeren, for at få klarhed, for at få en realvurdering af de økonomiske konsekvenser. Målsætningen kan vi jo være enige om, et bredt flertal i dette ting formentlig, men man må have større overblik over de økonomiske konsekvenser. Det er udmærket og strålende, at man giver hjælpeskoleelever mulighed for at få specialarbejderuddannelse — de 25 pct. af hjælpeskoleeleverne, der kan magte det; de andre, der ikke kan magte det, må så placeres på anden måde, men må altså være klar over, at også det koster penge.

Mit parti kan som sagt tilsige en positiv medvirken til denne lovgivning, og vi imødeser et svar på de forskellige spørgsmål; vi har rejst.

Socialministeren (Jacob Sørensen):

Jeg vil gerne sige tak for den tilslutning, som lovforslaget har fået fra de fleste af ordførerne. Jeg synes, det lover godt for, at der kan komme et frugtbart udvalgsarbejde i gang igen, som der har været tilforn.

Jeg vil sige et par ord om de forskellige betragtninger, som er gået igen i de forskellige ordføreres indlæg.

Der er for det første finansieringsproblemet, hvor det jo ligger sådan, at man, har jeg forstået, i udvalget i efteråret har drøftet spørgsmålet om bloktilskud, om 100 pct.s bloktilskud og ingen direkte refusio-

ner. Siden er der sket det, at man i ministerierne har regnet på, hvilke økonomiske konsekvenser en sådan ordning ville kunne få kommunerne imellem f.eks. Disse beregninger har givet det resultat, at vi må erkende, at der er visse — jeg tror uoverstigelige — vanskeligheder ved en sådan løsning. Der vil til udvalgets første møde — ja, allerede inden, måske i morgen eller i overmorgen — foreligge et notat om de nævnte resultater, således at udvalget kan få lejlighed til at sætte sig ind i konsekvenserne af at gå over til fuldt bloktilskud også på det sociale område. Jeg har den opfattelse, at vi kommer til at drøfte dette finansieringsproblem igen og drøfte det helt fra bunden af under hensyn til det, der er anført som ønskeligt her i salen i dag.

Så er der fra flere sider rejst spørgsmålet om uddannelse af det nødvendige personale til gennemførelse af loven. Dertil kan jeg kun sige, at det er der jo allerede taget højde for, idet der er foretaget undersøgelse af behovet; der er kommet en betænkning, som jeg dog endnu ikke har haft i hænderne, så jeg kan ikke sige, hvad den går ud på, men man er i høj grad opmærksom på, at der er behov både for uddannelse af nye og for efteruddannelse af dem, der allerede har fået en uddannelse.

Men i øvrigt er det sociale arbejde jo ikke så forfærdelig meget anderledes, fordi vi trækker disse seks love sammen i én lov.

Fru Eva Gredal spurgte, om jeg ville fremsætte forslag om generelle mindstenormer for, hvad kommunerne skulle kunne yde, hvad de ville skaffe til veje af aktiviteter — det var vel nærmest det sidste — og hvad de ville skaffe til veje af faciliteter såsom plejehjem, institutioner o.lign.; det er der også flere andre, der har rørt ved.

Jeg kan sige til det generelt, at vi jo i al almindelighed i øjeblikket har den opfattelse, at vi skal lade kommunerne have større indflydelse, end de har haft hidtil, og jeg er betænkelig ved at lade gennemføre generelle mindstenormer såvel som generelle maksimumsnormer, idet de som regel altid kommer til at virke styrende for kommunerne, hvad der vel i og for sig også er tilsigtet, men kommer til at virke styrende på en forkert måde.

Begrundelsen for at lægge beslutningerne ud til kommunerne er jo den, at kommu-